

kan godt få lov at stemme for den også uden at betale noget for det. Sådan er det nemlig ikke altid. Nogle gange skal vi også betale for at stemme for et forslag.

Der er nogle af os, der har været til forhandlinger i Miljøministeriet om naturbeskyttelseslovens placering. Bare en enkelt, enkelt paragraf ville vi meget gerne have flyttet. Det kunne ikke lade sig gøre. Skattestoppet kan heller ikke forhandles. Det er faktisk ærgerligt, at der er noget, der ikke kan forhandles.

Det, jeg nævner nu, ønsker jeg ikke forhandlet, for jeg vil faktisk gerne have et resultat på et eller andet tidspunkt. Men selv det at kunne diskutere, hvorvidt danske statsborgere skal kunne se Danmark som et helle i verden, hvor de kan bo med deres familie, er heller ikke til diskussion.

Jeg ønsker ikke den diskussion nu, så det var ikke en opfordring til det, men jeg nævner bare nogle områder, som slet, slet ikke er til forhandling. Og jeg synes, at borgerne har krav på at vide, at det er virkeligheden herinde, fordi politik jo dybest set handler om at bruge sine mandater til at få indflydelse, til at lave ting om, til at forfægte sin politik og prøve at få den igennem.

Regeringen vil gerne have så mange med som muligt, siger statsministeren, og det siger fru Pia Kjærsgaard også. Det tror jeg også på, det er fuldstændig klart. Men de siger også begge to, de udmærkede politikere, folketingsmedlemmet og statsministeren, at det selvfølgelig afhænger af den politiske holdning. Det er også klart. Men hvorfor skal man bruge alle de ord på at skabe et billede af, at der herinde er et folkestyre med en mindretalsregering, der søger flertal fra sag til sag og på skift giver indflydelse? Det findes ikke i dag.

Derfor er det jo også morsomt, når statsministeren henviser til, at 80 pct. af forslagene er vedtaget med klare flertal. Ja, men det er igen et eksempel på form, på kvantitet i stedet for indhold. Det er alene de 24-25 store love i strukturreformen et eksempel på, hvor der er en stemmeaftale. Det vil sige, at det er et sted, hvor vi har fået lov til at stemme for mod at få flyttet lidt. Det er jo ikke store forlig, men der er bredde bagved, og det er udmærket, så langt det kan lade sig gøre.

Derfor vil jeg slutte med at sige, at jeg synes stadig væk, at der var lange passager i statsministerens tale, som jeg glædede mig over, som jeg stadig væk vil have lov til at rose, og hvor jeg vil have lov til at tage ham på ordet, herunder slut-

ningen, for jeg synes, det er vigtigt, at vi holder fast i, at folkestyret i Danmark også handler om at dele sig efter anskuelser, efter holdninger, efter politiske mål og værdier. Vi er ikke enige, vi er forskellige partier, og vi har forskellige funktioner i folkestyret; der er nogle, der er i regering, der er nogle, der er i opposition, og det skal vi ikke gøre til en grød.

Derfor vil Det Radikale Venstre tage sin funktion meget alvorligt, lige så alvorligt, som statsministeren forhåbentlig tager sin funktion som statsminister. Det er jeg overbevist om at statsministeren gør. Men vi tager altså også vores opgave som en reel, åben opposition, som også vil være konstruktiv, fordi vi samtidig vil byde på, hvad det er for en politik, vi selv vil foreslå, alvorligt. På den måde tror vi, at vi er i stand til at overbevise flere og flere vælgere om, at de skal støtte Det Radikale Venstre, fordi vi er klar over, at vi har bedre svar på en lang række spørgsmål, ikke på alle, men vi har bedre svar på en lang række spørgsmål.

For at statsministeren ikke skal være ked af det, for jeg mener det faktisk positivt, har jeg taget en lille gave med, som jeg giver statsministeren, når jeg får fri her – det er H.C. Andersens eventyr både på dansk og på tyrkisk – for statsministeren skal rejse langt og være væk til besværlige ting og skal derfor have noget at glæde sig over, nemlig rigtige eventyr, ikke bare det, der hedder »Kampen om billedet af virkeligheden«.

Kl. 21.40

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er lidt paradoksalt, at fru Marianne Jelved vil give statsministeren en gave, for at statsministeren ikke skal være ked af det, for det lyder altså, som om det er fru Marianne Jelved, der har behov for en gave.

Jeg ved ikke, om jeg kan give den, men i stedet for at være så sørgmodig over det hele, skal vi så ikke lige finde et lille bitte område, der dog har meget stor betydning, hvor Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti er fuldstændig enige, bl.a. i modsætning til de socialdemokratiske venner, som fru Marianne Jelved jo ellers bryster sig af at have? Når det gælder gældsafvikling, gælder om at holde fokus på noget, der er ansvarlig økonomisk politik, kan man nemlig ikke bruge de socialdemokratiske kammerater. Her må fru Marianne Jelved ty til os andre i forsøget på at holde sporet, så vi får fastholdt den 2010-